

Повія

Діана Баглай

Вона продавала своє тіло
Голодним собакам на дорозі.
Але їй нутро чогось більшого хотіло,
А не закритих дверей на порозі.

Жадібно дерлася у гору
І понівичила ніжну шкіру,
А коли давали фору
Її гонорство горіло.

Їй здалося, що вона вже на вершині,
Минуле здавалось чужим життям.
Але хто допоможе у важкій годині,
А не шантажуватиме каяттям?

Рани швидко загоїлися,
Замість сліз на обличчі свята вода,
Що тепер у голові коїться
Навіть не знає вона сама.

Поволі задихалася.
Її завжди робили чужою власністю.
Хоча жити радісно намагалася,
Всіх чарувала своєю красністю.

Падати буде боляче
Вона це знала
Тому ночами молячись
Так сильно цього жаждала.

Краще помирати падаючи з висоти,
Аніж стоячи лицем до смерті
Тоді узрієш життєвої краси
Проживеш так ніби на концерті.

Вона злетіла і епічно впала,
Але таким чином життя покохала.

8 січня 2023